

[Hij]

“Ben jij Sint-Pieter?”, vroeg Diederik met een beverige ondertoon in zijn stem.

De oude man lachte zijn vergeelde, brokkelige tanden bloot - of wat daar nog van restte.

“Zo goed als iedereen stelt me die vraag. Ik moet je teleurstellen. Ik ben niet Sint-Pieter, maar spreek me gerust aan met Hij, zolang je de hoofdletter niet vergeet.”

Diederik keek om zich heen en zag niets, enkel een man die leek op een West-Vlaams keuterboertje, getooid in een donkerblauwe overall, een bruine stoffen kepie op de fors uitgedunde haarlijn, leunend op een oude wandelstok, een halfdode sigaret tussen de lippen en een bos sleutels in de rechterhand.

De sleutelbos had Hij rond zijn wijsvinger geslingerd, draaide er voorzichtig rondjes mee en zocht duidelijk een gesprek met Diederik.

“Wil je het zien?”, vroeg Hij.

“Wat zien?”

“Hoe je hier bent geraakt?”

Diederik aarzelde, maar zei niets en knikte onwennig. Op de grote, houten poort die achter Hij stond, zag Diederik een vage projectie van een ziekenwagen die kwam aangereden. Een man van middelbare leeftijd lag op de grond. Het deed vermoeden dat de hulpdiensten bezig waren met een minutenlange reanimatie. Diederik aanschouwde het spektakel nauwlettend en zag de hulpdiensten druk in de weer en besepte vrijwel onmiddellijk dat hij het was die daar lag. Een half verhakkelde fiets, een zwarte auto met de richtingaanwijzers aan en een jonge bestuurster die helemaal overstuur door een agent werd gekalmeerd. Diederik

slikte weg. Duidelijker kon het niet. Zijn lichaam leek relatief intact. Hij kon helder denken. Wat was het probleem? Waar was hij? Wie was Hij?

“Je bent geselecteerd, Diederik.”, sprak Hij.

“Geselecteerd?”

“Ik heb je veel uit te leggen, Diederik. Of mag ik Didi zeggen? Je bent nieuw hier, het zal wennen zijn, maar we komen er samen wel uit.”

“Waarvoor ben ik geselecteerd? Voor het Eurovisie-songfestival? Voor de Rode Duivels? Voor een knotsgekke televisieshow? Want daar lijkt het hier precies wel op.”

Hij glimlachte fijntjes.

“Humor is het machtigste wapen. Wie dat beheerst, komt er altijd wel. Blij dat je ook hier nog kan lachen, Didi.”

“Geselecteerd?”, herhaalde Diederik gedwee.

“Precies. Eigenlijk mag je het niet als een eer zien, eerder andersom. Iedereen die sterft, wordt door iemand geselecteerd”, legde Hij sereen uit. Hij bracht een aansteker dicht bij zijn uitgedoofde rolsigaret en trok er opnieuw met drie korte, krachtige halen het vuur in.

“Wist je niet, hé? Dat de doden worden geselecteerd? Zie het als een spelletje op de speelplaats vroeger. Er zijn vijftien kinderen. Elk om beurt wordt er eentje gekozen en uiteindelijk zijn er twee ploegen van zeven. Eentje blijft over. Survival of the fittest. Herbert Spencer! Werd ook al geselecteerd. Lang geleden welteverstaan. Selectie is alles op de aardkluit. Sterk en zwak leven door elkaar. Soms komen de sterkste snel naar hier en worden de zwakste honderd jaar. Omdat ze niet geselecteerd worden. Eenzaten worden vaak oud, ook al is hun gezondheid teringslecht. Ze blijven leven en als het echt niet anders meer

kan, kan ik altijd ingrijpen, maar dat doe ik niet graag. Het is tegen de regels, maar ja, wat zijn regels? We kennen dat van de vrouwtjes iedere maand. Je weet wel, Diederik. Die dagen dat je niet kan...”

Hij knipoogde.

“Mijn regels zijn echter helemaal anders. Ik bepaal ze, ik interpreteer ze en ik gebruik ze creatief. En als ik echt niet anders kan, verzin ik wel iets.”

Diederik keek als een halfdode snoek die een tijd zonder water had gelegen.

“Geen paniek, Didi. Ik zal het je uitleggen. Alles zal duidelijk worden. En je hebt tijd, vriend. Veel tijd.”

Hij klopte Diederik troostend op de schouder en staarde naar zijn sleutelbos.

“Ben ik in de hemel?”

Hij moest weer lachen.

“Er bestaat niets als hemel of hel hoor, allemaal verzinsels van die maffe stoethaspels op aarde. Uitgevonden om iedereen in iets te laten geloven, om een houvast te creëren, om je leven binnen de vooropgestelde lijntjes te kleuren, om goed en slecht een plaatsje te geven. Ik bekijk het iedere dag vol leedvermaak. Creatief dat die *gasten* ook zijn. Met boeken als de Bijbel of de Koran en elkaar maar opfokken over de juiste visie en hoe ze hun leven moeten leiden. Schapen offeren, iedere zondag je tijd verdoen in een koude kerk, mediteren op een hoge berg of in de weg liggende koeien verafgoden. Ik lach me er iedere dag een navelbreuk mee.”

“Wat is er dan wel?” vroeg Diederik. “Er moet toch iets zijn, zie mij hier staan in mijn korte broek en mijn vestje van *Jack & Jones*. Wat is er dan wel?”

“Dit”, zei Hij theatraal terwijl hij naar de grote houten poort wees.

Diederik keek nog eens om zich heen en zag enkel zwart. Niets van kristalhelder licht, geen engelengezang, geen euforisch gevoel, geen tunnel met familieleden die voorbij zweefden, geen laatste afscheid. Niets. Enkel Hij die op een hoge barstoel roltabak rookte en precies een *comedyshow* opvoerde.

“Moet jij geen aardappelen zaaien, preistengels water geven of courgettes kweken?”, schertste Diederik.

Hij lachte luid en verslikte zich in de rook van zijn sigaret, waarbij zijn lach overging in een oneindige hoestbui.

“Sorry Didi, ook ik word ouder, maar wat had je verwacht? Had je een andere Hij verwacht? Iemand met een lange witte baard? Klassiek volgens het boekje? Iemand met een toverstaf, zwevend op een wolk van nevel en stof? Stel ik je teleur met mijn alternatieve gedaante van een onbeholpen Vlaams boertje? Een bevreemdende oude vent met vieze afgebroken tanden die zelf zijn sigaretten rolt? Tuurlijk kan ik ook filters roken, maar het past minder goed bij mijn imago.”

Dit was het moment dat Diederik wilde ontwaken, maar het lukte niet.

“Je zei me dat ik geselecteerd werd?”

“Klopt”, zei Hij. “Iemand heeft je naam laten vallen of aan je gedacht toen ik de allerlaatste vraag stelde. Nooit makkelijk, maar sterven is een ongelukkige kettingreactie van overleden zielen. Iedere ziel kiest er eentje die volgt. Zo blijft het evenwicht op aarde intact. Dat moet, want jullie zijn al bijna met acht miljard. Ik moet ook alles zelf doen, dus een klein beetje respect voor mijn werk is hier wel op zijn plaats. Met ouder

worden, gaat alles ook bij mij wat trager en groeit de bevolking hier te snel naar mijn *goesting*.”

[Het lichaam is onze carrosserie]

“Oorlogen zijn het meest dankbaar”, ratelde Hij verder. “Je kan er donder op zeggen dat een overleden soldaat een medestrijder selecteert. Het is raar, maar soms kiezen overledenen juist dierbaren zodat ze niet alleen zouden zijn in ‘dit hier’. Kijk maar eens als een bejaarde vrouw komt te gaan? Hoe vaak zie je niet dat de achterblijvende man snel volgt? Of andersom. Dat is geen toeval, vriend. Dat is omdat ze op hoge leeftijd maar aan één iemand denken als ik de vraag stel. De persoon waar ze tig jaren lief en leed mee deelden en precies daarmee tekenen ze ook zijn of haar doodvonnis. Maffe *shit*, hé? Maar het werkt al jaren prima zo. In de tijd van de Egyptenaren, de Grieken en de Romeinen ging ik al zo te werk. Zotte volkeren waren dat ook. Ik heb er mijn werk mee gehad, maar goed. Het gaat om jou vandaag, Didi.”

Diederik drukte zijn vingers diep in zijn ogen. In welke show was hij terechtgekomen? Gisteren zat hij nog rustig in het postkantoor te werken en vandaag stond hij voor een houten poort, in het grote niets, waar hij geconfronteerd werd met een keuterboertje die hij moest aanspreken met Hij, mét hoofdletter uiteraard.

Heel even verzonk hij in gedachten.

“Hoe snel kom je te gaan als je geselecteerd bent?”, vroeg Diederik.